PE AGENDA DVS.

30 AUGUST

Amicale

Pazardzik : România — Iugoslavia (jun.) 1—1.

Pernik : Ungaria — Cehoslovacia (jun.) 2—1.

„Cupa cupelor"

Skied Oslo — Real Saragosa 3—2

1 SEPTEMBRIE

Amicale

Blagoevgrad : Bulgaria—România (jun.) 2—1.

Pernik : U.R.S.S. — Cehoslovacia (jun.) 2—0.

3 SEPTEMBRIE

Amicale

Sofia : Ungaria — România (jun. 3—2.

Politehnica Timişoara — Sel. Iran 0—3.

A.C. Bologna — St. roşu Braşov 7—1.

4 SEPTEMBRIE

Amicale

Sofia : Bulgaria — U.R.S.S. 3—2. 3—2.

7 SEPTEMBRIE

Campionatul Europei (grupa V)

Olanda — Ungaria

„Cupa campionilor europeni"

Vorwaerts Berlin — Waterford Dublin (retur).

F. C. Reykjavik — Nantes

Aris Luxemburg — Linfield (Irlanda de Nord)

Admira Viena — Voivodina Novi Sad.

„Cupa cupelor"

Galatasaray Istanbul — Rapid Viena (retur).

11 SEPTEMBRIE

„Cupa oraşelor-tîrguri"

Aris Salonic — Juventus Torino.

Goeztepe Izmir — A.C. Bologna.

13 SEPTEMBRIE

„Cupa campionilor europeni"

D.O.S. Utrecht — F.C. Basel

14 SEPTEMBRIE

„Cupa campionilor europeni"

Valkeakosken Haka (Finlanda) — Anderlecht.

Linfield F.C. — Aris Luxemburg (retur)

„Cupa oraşelor-tîrguri"

Olimpia Ljubljana — Ferencvaros.

ÎN VIZITĂ LA FEDERAŢIA OLANDEZĂ

FOTBALUL ÎN „ŢARA LALELELOR"

Despre fotbalul olandez se vorbeşte relativ puţin, prezenţa sa în coloanele presei sportive internaţionale fiind discretă, iar vedetele lui puţin cunoscute peste hotare. Şi totuşi, în „Ţara lalelelor", fotbalul are o bună tradiţie iar cîţiva din jucătorii olandezi ar putea figura printre celebrităţile fotbalului mondial.

Olanda a fost una din primele ţări de pe bătrînul continent care a împrumutat fotbalul din insulele britanice. Către sfîrşitul secolului trecut, cam pe vremea cînd Van Gogh picta în Brabantul natal celebrul tablou „Oameni mîncînd cartofi", în preajma docurilor din Amsterdam sau pe plaja de la Scheweningen se juca fotbal.

Federaţia olandeză a luat fiinţă în anul 1889, avînd acum respectabila vîrstă de 77 ani. Nu numai vecinătatea cu patria fotbalului, dar şi temperamentul sportiv al olandezilor, oameni cu mare vitalitate, obişnuiţi cu asprimile vieţii din călătoriile peste mări şi ţări, receptivi la tot ce este nou, a înlesnit răspîndirea timpurie a noului joc.

Locurile perfect netede şi gazonul sînt în Olanda daruri ale naturii. Călătorind de la Haga la Amsterdam, am văzut nenumărate terenuri de fotbal în unele sate, cîte două terenuri alăturate, alternînd cu păşunile grase.

Dar fotbalul nu a devenit şi încă nu este sportul nr. 1 în Olanda. El a trebuit să suporte de la început concurenţa patinajului, sport cu tradiţii romantice de pe vremea străvechilor batavi, pentru care patina de os fusese mai întîi un mijloc de locomoţie pe canalele înghe ate de vînturile iernii şi apoi prilej de competiţie sportivă. A urmat bicicleta, sportul cu pedale deţinînd şi astăzi „tricoul galben" al numărului de practicanţi. Cu o mare parte a tineretului, decimat în timpul celui de al doilea război mondial, Olanda a pierdut şi mulţi sportivi, printre care 2.300 de fotbalişti. Rănile au fost vindecate şi în ultimii 15 ani fondul de jucători olandez s-a refăcut şi a crescut chiar la o cifră foarte ridicată în raport cu numărul celor 13 milioane de locuitori : 399 227 fotbalişti legitimaţi. Numărul terenurilor de joc este de 4.700, toate gazonate, cu excelent drenaj, absolut indispensabil în această ţară cu climă ploioasă şi umedă. Stadioanele cele mai mari se află la Amsterdam : Blau Wit cu *64.558 de locuri şi la Rotterdam : „Feyenoord" cu 63.923 locuri. Deşi în Olanda nu se poate vorbi de criză de public ca în Franţa sau Belgia, au fost luate măsuri restrictive în privinţa televizării jocurilor. Se televizează numai meciurile din nocturnă şi acelea internaţionale, numai dacă au fost vîndute toate biletele.*

Faza dintr-un joc recent din campionatul olandez, Ajax — NAC (4—1) disputat la 21 august

Campionatul primei divizii reuneşte 16 echipe, cu statut semiprofesionist, şi începe la jumătatea lui august, continuînd pînă în luna iunie a anului viitor, cu o scurtă întrerupere pe timpul iernii. Ajax Amsterdam şi Feyenoord Rotterdam sînt echipele care îşi disputa la ora actuală supremaţia în fotbalul olandez. Clubul din Rotterdam a angajat şi doi jucători străini — pe internaţionalii suedezi Bild, de la Nörkoeping şi Kindvall de la F.C. Malmö. Acesta este un eveniment rarisim, fiindcă de obicei fotbalul olandez a exportat jucători ca renumitul Faas Wilkes *care a activat acum 17 ani la Internazionale Milano sau Kay Rijvers şi Van der Hardt care a jucat la St. Etienne şi F.C. Lille. Fotbalul olandez continuă să producă jucători de talent, printre care un tînăr de 19 ani* Johan Cruijf *care îşi va face probabil, debutul de internaţional în echipa reprezentativă a Olandei, la 7 septembrie, în meciul cu Ungaria care se va disputa la Rotterdam. În mod cert el va juca împotriva echipei de tineret a României, la 23 noiembrie la Leeuvarden, în Olanda.*

Federaţia olandeză este favorabilă celor mai largi contacte internaţionale. Calendarul echipei reprezentative cuprinde în fiecare an 8—10 meciuri interţări. Adeptă a unei tactici de joc deschise, ofensive, echipa Olandei este mult solicitată. În ultimul an palmaresul său a înregistrat cîteva succese de prestigiu, printre care senzaţionala victorie obţinută asupra Scoţiei, cu 3—0, pe stadionul Hampden Park din Glasgow.

Datele asupra fotbalului olandez ne-au fost furnizate de secretarul general al forului de specialitate olandez domnul Lö Brunt, în timpul vizitei pe care am făcut-o la sediul Federaţiei olandeze de fotbal (Nederlandeschen Voetbalbond den Koninkijken).

Bineînţeles că discuţia a cuprins şi relaţiile dintre cele două federaţii, olandeză şi română. Secretarul general al forului olandez ne-a vizitat ţara cu prilejul turneului U.E.F.A. din 1962 şi ne-a declarat că păstrează amintiri foarte plăcute. De atunci relaţiile între cele două foruri de specialitate au devenit tot mai strînse. În acest spirit a fost perfectat meciul de tineret dintre echipele Olandei şi României din acest an. In Olanda se acordă multă atenţie acestui joc, de pregătirea speranţelor Olandei urmînd să se ocupe chiar antrenorul primei reprezentative, Kessler.

Domnul Lö Brunt a ţinut să ne remarce aprecierea favorabilă de care se bucură fotbalul românesc în urma bunelor comportări din acest an şi ne-a rugat să transmitem fotbaliştilor români urări de succes în noul sezon internaţional, ceea ce şi facem prin intermediul revistei „Fotbal".

ILIE GOGA
şeful secţiei sport Agerpres

SCRISOARE din ITALIA

ACUM, CAMPIONATUL

● NIMIC SENZAŢIONAL PE „PIAŢA" FOTBALULUI ● „PIESA" LUI H. H. A RĂMAS LA BOLOGNA ● CE SE VA ÎNTÎMPLA CU FABBRI? ● BRAZILIANUL VINICIO AL DOILEA VÎRF DE ATAC AL LUI INTER

Uriaşul mecanism al campionatului s-a pus în mişcare. Toate echipele şi-au mobilizat jucătorii de care dispun şi i-au concentrat în cele mai cunoscute localităţi alpine sau pe litoral pentru o perioadă suplimentară de odihnă, după care s-au deplasat în centrele stabilite pentru antrenament, în vederea pregătirii pentru campionat.

Anul acesta „piaţa" fotbalistică nu a oferit lucruri senzaţionale întrucît au lipsit banii peşin şi, astfel, multe din cluburi au preferat mai de grabă să lase neatinse loturile de care dispun decît să recurgă la vînzări pe credit. Cu toate acestea există o vînzare al cărei preţ a făcut senzaţie. Este vorba de transferarea stoperului naţionalei italiene, Rosato, de la Torino la Milan, pentru care conducătorii acestuia din urmă au plătit clubului torinez 400 de milioane de lire. Enorma sumă a fost plătită parte în bani, parte în... jucători (apărătorul Trebbi şi „il libero" Maldini). De remarcat că vînzarea — cumpărarea lui Rosato a avut loc înainte ca Italia să fi fost învinsă de Coreea de Nord în C. M.

Helenio Herrera înainte de a pleca într-o scurtă vacanţă, i-a dat indicaţii managerului echipei Inter, Italo Allodi, să achiziţioneze cu orice preţ, anumiţi jucători. In felul acesta H. H. spera să formeze o echipă cu care — după părerea sa — ar putea cîştiga, pentru a treia oară consecutiv, titlul de campioană a Italiei. Un complex de împrejurări a făcut ca tocmai „piesa" pe care H. H. voia cel mai mult să o aibă, Ezio Pascutti — aripa stîngă a Bolognei şi a naţionalei — să nu poată fi achiziţionată de Inter, cu toate presiunile — de ordinul... milioanelor — exercitate de Allodi asupra clubului din Bologna. Veto-ul bolognez în legătură cu vînzarea lui Pascutti îşi are explicaţia în două motive bine definite : în primul rînd, nu putea fi cedat din cauza unei eventuale... revolte a suporterilor din oraşul emilian ; în al doilea rînd, deoarece relaţiile dintre Inter şi Bologna nu sînt dintre cele mai cordiale, iar conducătorii ultimului club nu ar fi avut nici un interes să întărească propria-i rivală, concurenta cea mai serioasă la titlul de campioană a Italiei. Rezultatul : Pascutti a rămas, în continuare, sub culorile clubului emilian.

Aşteptare încordată domneşte în toate cercurile fotbalistice italiene în legătură cu dezbaterea în jurul dezastruoasei expediţii a naţionalei italiene la campionatul mondial din Anglia.

Ecoul înfrîngerii suferite în faţa Coreei de Nord în loc să se stingă, pe măsură ce trece timpul pare să capete din ce în ce mai mare rezonanţă, mai ales datorită atitudinii lui Fabbri care, sparîndu-se de orice anturaj, nu lasă să se înţeleagă care va fi atitudinea sa pe viitor. Nu rămîne nici o îndoială că va fi înlocuit. Cuvîntul Coreea de Nord îl va însoţi oriunde şi oricînd, îşi va pune amprenta pe activitatea lui viitoare şi ar fi o adevărată nebunie să fie reconfirmat la conducerea echipei reprezentative, după pierderea creditului. Totuşi, a produs o mare uimire faptul că Consiliul Federal, care s-a întrunit la 5 august, nu a considerat oportună examinarea imediată a relatării făcută de Fabbri şi a comportării echipei în C. M. ci a amînat discutarea lor.

Că în Italia posturile federale sînt o năzuinţă a multora este un lucru pozitiv. Şi de la această regulă nu face excepţie nici preşedintele federaţiei, dr. Pasquale. Printre altele, Pasquale a fost promotorul reînnoirii contractului lui Fabbri pînă în 1970 cu mărirea salariului de la 700.000 lire la frumoasa cifră de două milioane pe lună, ceea ce înseamnă că, în caz de lichidare, „Federcalcio" va trebui să plătească lui Fabbri circa 100 milioane lire, conform contractului !

Acum, în legătură cu preşedintele federaţiei italiene de fotbal circulă în ţară cîteva zvonuri care, dacă sînt adevărate, reprezintă pentru el o acuzare gravă. După cum se ştie, în urma înfrîngerii suferite de „gli azzurri" în faţa U.R.S.S. Pasquale — dîndu-şi probabil seama de atmosfera nefavorabilă din ţară — s-a întors imediat în peninsulă, unde a adus, drept consolare, noi programe de pregătire a echipei, lucru destul de discutabil dacă ne gîndim că realegerea unui preşedinte de federaţie în funcţie (funcţia decade la fiecare patru ani, după C. M.), depinde de rezultatele obţinute de echipă la campionatul mondial şi nu de proiectele pe care le face acesta, pentru a fi reales.

Roberto Rosato, proaspătul fundaş al echipei A. C. Milan, părăseşte, împreună cu soţia sa, clinica în care a fost operat de amigdalită

Printre achiziţiile clubului Inter (puţine faţă de celelalte sezoane) a produs uimire una singură : aceea a brazilianului Vinicio, golgeterul campionatului italian 1965—66. Acesta a luat locul celuilalt străin — Petro — cedat de Inter clubului Roma. Achiziţionarea lui Vinicio a produs stupoare, întrucît brazilianul are acum 35 ani şi chiar dacă cea de a doua tinereţe a se pare să dureze, este îndoielnic randamentul lui într-o echipă al cărui antrenor cere de la jucători mult mai multă risipă de energie decît antrenorii celorlalte echipe. Herrera justifică achiziţionarea, spunînd că vrea să alăture lui Mazzola un al doilea „vîrf de atac", capabil să creeze breşe în apărarea adversă şi să-l sprijine pe acesta în careu. Oricum, considerăm că la Inter, Vinicio (de altfel, un exemplu de seriozitate profesională pe care mulţi ar trebui să-l urmeze) îşi va încheia cariera foarte curînd. Ceea ce Herrera cere jucătorilor săi este îndeobşte cunoscut şi cazul suedezului Lindskog, epuizat complet într-un singur campionat, este destul de elocvent.

Bologna a onorat memoria excelentului său preşedinte, dispărut acum doi ani, Renato Dall' Ara, prin organizarea unei Cupe, în prima săptămînă a lunii septembrie. Echipele invitate: Atletico Madrid, Spartak Moscova *şi formaţia română* Steagul roşu Braşov. *Considerăm necesar să informăm în cîteva cuvinte sportivii români asupra lui Dall 'Ara. Acesta a fost preşedintele asociaţiei bologneze timp de aproape 30 de ani. Cu el, echipa lui Bulgarelli a cucerit de 5 ori titlul de campioană a Italiei şi a cîştigat alte numeroase turnee internaţionale. Dall'Ara a decedat cu trei zile înainte de faimoasa finală Inter - Bologna de pe stadionul olimpic din Roma, după ce ambele echipe terminaseră campionatul 1963 - 64 la egalitate de puncte. După cum se ştie, atunci Bologna a cucerit cel de al şaptelea titlu de campioană (al cincilea pentru Dall' Ara, care din păcate, nu a mai putut să se bucure de triumful băieţilor săi).*

CESARE TRENTINI

Bologna,
1 septembrie

Rămîn sau nu rămîn „posturi"?

(Urmare din pag. a 11-a)

pase decisive ca jucător de vîrf. În principiu, toate zonele în care se desfăşoară jocul, trebuie acoperite, fie de către titular, fie de către alt jucător, sosit la momentul oportun.

Noţiunea de post s-a subtilizat, s-a transformat într-un fir logic în jurul căruia manevrează jucătorul titular, preocupat permanent, de ce se întîmplă şi în celelalte zone din jurul său. Lista jucătorilor care s-au manifestat astfel, este foarte lungă. Vom cita numai pe : Ball, Piters, Bobby Charlton, Stiles şi Cohen (Anglia). Torres, Augusto, Graca, Colunna, Festa (Portugalia), Held, Overath, Schnellinger, Beckenbauer (R.F.G.), Bene, Meszoly, Kaposzta, Farkas, Albert (Ungaria), Mas, Martzolini, Onega (Argentina), Voronin, Sabo, Metreveli (URSS), Jong Sung Kook, Pak-Sun-Jin (R.P.D. Coreeană). Aceşti jucători îşi asumau şi îndeplineau atribuţii suplimentare, plecînd de la o aşezare iniţială şi întorcîndu-se la ea ca la un fel de rampă de lansare. Acest „perpetuum mobile" era raţionalizat în mintea fiecărui jucător de către obligaţiile pe care le impunea, mai întîi, specificul postului său în cele două faze ale jocului, atac şi apărare. Astfel se prevenea incoerenţa, deplasările haotice şi încălcarea acelei diviziuni a muncii, realizată pe baza atribuţiilor fiecărui post.

Fenomenul discutat reprezintă un veritabil progres tactic. Trebuie experimentat şi preluat treptat. Devin subînţelese noile exigenţe ridicate în faţa jucătorilor : pregătirea fizică superioară, îmbunătăţirea tehnicii de joc şi completarea cunoştinţelor tactice. Stimulaţi de măiestria marilor personalităţi, fotbaliştii noştri trebuie să înceapă cu o convingere sporită, cursa de urmărire a acestora, încercînd, neîncetat, să se autodepăşească.

Fotbal

Redacţia şi administraţia bd. Mărăşti nr. 26, Tiparul : I.P. „Informaţia" str. Brezoianu 23—25.